

НЕ ПИПАЙ

Бѣхъ 12 годишенъ, когато въ една ранна пролѣтъ отидохме съ овцетѣ на поле, — започна Лазката. Една сутринъ дѣдо Велко изпрати овцетѣ на паша, а ние съ него останахме около огъня. Отъ кучетата две отидоха съ овцетѣ, а две останаха. Чудно нѣщо: ужъ овчарски кучета, а не мръдваха съ овцетѣ. И самиятъ дѣдо Велко ги търпѣше, хранѣше ги наравно съ другитѣ, дори ги и милваше.

— Ти седи тука при огъня, — каза ми той — и пази гърнето съ боба да уври, а азъ ще отида въ селото да купя една-две кола прѣти да изплетемъ которка за ягнетата. Наглеждай боба и, като уври, ей тамъ на брѣста подъ кабаницата има торба, въ нея пѣкъ е солъта. Откачи я, вземи една лъжица солъ — не повече — турни я въ боба и го остави да доври малко съ солъта.

Като каза това, наметна си абата на рамото и отиде къмъ селото. Съ него отиде и едното куче, а другото остана да лежи при брѣста.

Подтѣквахъ огъня и гърнето врѣше. Най-последно боба уврѣ. Азъ станехъ, пристѣпихъ до брѣста, откачихъ кабаницата и се хванахъ за торбата.

Внезапно нѣщо ме захапа за ногата. Обърнахъ се назадъ и видѣхъ, че кучето ме държи за крака, безъ да лае.

Нѣмаше какво: оставихъ торбата на мѣстото ѝ, безъ да я развързвамъ. Поставихъ кабаницата отгоре ѝ, и кучето ме пустана, отиде на мѣстото си, завъртѣ се и легна.